

Райна потръснѣ, като видѣ комиса. Прѣвъ пѣтъ чужды челякѣ влѣзе при неѣ безѣ да попыта.

— Кой ти дозволи да влѣзешъ при мене, попыта ти комиса съ пѣдѣ.

— Тейко ти, Царкыньо, отговори той тихомѣ.

— Царь-атѣ, тейко! кѣде ѣ той сѣщы-атѣ? продума Райна съ припрѣно сѣрдце.

— За що си плакала, Царкыньо? попыта комисѣ, и не отговори Райнѣ; лошѣ сѣнѣ ли си сѣнувала, или сѣрдце-то ти осѣща нѣщо?

— О Боже!... За що мя глѣдашь така? извѣка Райна, ком-то ся оплаши, кога поглѣднѣ ч' ѣ комисѣ упулилѣ въ неѣ черны-тѣ си очи.

— Соболѣзнованѣ, Царкыньо, рече комисѣ, жалость-та ся искупува со слѣзи.

Райна потръси съ очи врата за да бѣга отѣ той-зи страшенѣ поглѣдѣ, и отѣ тия думы, кои-то не сочѣтъ на добро.

— Азѣ и самѣ-си плачѣ, каза комисѣ, и си утри сухы-тѣ очи, и млѣкнѣ.

— Като кръвожеденѣ гарванѣ глѣдаше той въ очи Райнинѣ, и грачаше и': горкѣ ти. Ты си омлѣ на мѣсто-то.